

தேடிப்போக வீடு இல்லை !

நாம் அனைவரும் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர்களாக இருக்கின்றோம். நமது அன்றாட வாழ்வைக்கூட, நம்மால் முடிந்த அளவில் ஆன்மீகத்தோடு இணைத்துள்ளோம்.

நாம் எத்தனையோ விதமான வாழ்க்கை முறையிலும், எத்தனையோ விதமான பணிகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். எத்தனையோ விதமான கடமைகளோடு இருக்கிறோம்.

அவை அனைத்திலும், நமக்கு ஆன்மீக வாழ்வுதான் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. அதனால்தான் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபாடு காட்டுகிறோம். அதற்காக நேரத்தை ஒதுக்குகிறோம். இதனால் நமது மொத்த வாழ்வுமே சிறந்த வாழ்வாக மாறிவிடும் என நம்புகின்றோம். மொத்த வாழ்க்கையுமே ஓர் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையாகிவிடும் என்று நம்புகிறோம்.

ஆனால் நாம் இந்த ஆன்மீகத்தை எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம் ? ஆன்மீகம் என்பது சாதாரணமான ஒன்றாக நமக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு பிரம்மாண்டமானதாக நமக்குத் தெரிகிறது.

புத்தரை நமக்குத் தெரியும். எத்தனையோ பெரிய மகான்களெல்லாம் இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் பார்க்கும்போது நமக்கு ஒரு பிரம்மிப்புதான் ஏற்படுகிறது. நாம் எங்கே, அவர்கள் எங்கே ? அவர்கள் ஏதோ எட்ட முடியாத உயரத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

அவர்களெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் ? அவர்களையும் நம்மையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா ? – என்ற ஒருவித மலைப்புதான் தோன்றுகின்றது.

ஞானமடைதல் என்பதும், ஆன்மிகத்தில் உயர்நிலை அடைவதும் , ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு எப்படி சாத்தியமாகும் ? அது நமக்கு எட்டாத உயரத்தில் இருக்கிறது ? இப்படித் தான் நாம் எண்ணி வருகிறோம்.

சர்க்கஸ் காட்சிகளை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். எத்தனையோ விதமான சாகசங்களையெல்லாம் பண்ணுவார்கள். அதைப் பார்த்து ரசிப்பதோடு நமது வேலை முடிந்து விடுகிறது. அத்தகைய சாகசங்களை நாமும் நிகழ்த்தத் தயாராக இல்லை. அது சராசரி மனிதனுக்கு சாத்தியமும் இல்லை.

ஞானிகள் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் அவர்கள் நம்மால் எட்டிப் பிடிக்க முடியாத இடத்தில் இருப்பதாகவே நாம் எண்ணிக் கொள்ளுகிறோம். அத்தகைய நிலையை அடைவது இந்த ஜென்மத்தில் நமக்கு சாத்தியம் இல்லை என்றே நினைத்து விடுகிறோம்.

சர்க்கஸ் எவ்வளவு சிரமமானது என்று கூறுவதற்கு, வேடிக்கையாக ஒரு கதை சொல்வது உண்டு. மிக அதிகமான உயரத்திலிருந்து இவரால் தான் குதிக்க முடியும் என்று ஒருவர் இருந்தார். உலக சாதனைப்படி, அவர்தான் மிக அதிகமான உயரத்திலிருந்து குதித்துள்ளார். ஒரு சர்க்கஸ் கம்பெனியில் உள்ளவர்கள் அவரை தங்கள் கம்பெனியில் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள்.

அவரும் அவ்வாறு அந்தக் கம்பெனியில் சேர்ந்து உயரமான இடத்திலிருந்து குதித்துக் காட்ட சம்மதிக்கிறார். ஊதியம் நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். அப்போது அவர் தனக்கு உதவியாளர்கள் தேவை என்றும், அவர்கள் உதவியுடன்தான் குதித்துக் காட்ட முடியும் என்றும், அந்த உதவியாளர்களுக்கும் ஊதியம் தர வேண்டும் என்றும் கேட்கிறார்.

கம்பெனிக்காரர்களுக்கு ஆச்சரியம். இவர் மட்டுந்தானே குதிக்கப் போகிறார். இதற்கு உதவியாளர்கள் எதற்கு ? அவர்களும் இவருடன் சேர்ந்து குதிக்கப் போகிறார்களா ?

அவரிடமே இது பற்றிக் கேட்கிறார்கள்.

அவர் அதற்குக் கூறுகிறார்: “ நான் குதிக்கப் போவது சாதாரண உயரமல்ல; மிக அதிகமான உயரம். அவ்வளவு அதிகமான உயரத்திலிருந்து என்னால் குதிக்க முடியாது; என்னை யாராவது பிடித்துத் தள்ளினால்தான் உண்டு. அப்படிப் பிடித்துத் தள்ளுவதற்காகத்தான் இரண்டு பேர்கள். அப்படி அவர்கள் என்னைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டால் நான் எனது சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி தரையில் இறங்கிக் கொள்ளுவேன்.”

“ சரி, அதற்குக் கூட ஒருவர் போதுமே ? ”

“ ஒருவர் போதுந்தான். ஆனால் அப்படி ஒருவர் மட்டும் இருக்கும் பட்சத்தில் நான் என்னையறியாமல் அவரைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டு விடுவேன்.”

நாம் அடைய வேண்டிய இடம் அவ்வளவு சிரமத்தின் பேரில் அடைய வேண்டிய இடமாகக் கருதிக்

கொண்டிருக்கிறோம். நம்மால் முடியவே முடியாது என்று நினைத்து விடுகிறோம். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்கும், இழப்புகளுக்கும் பிறகுதான், மனம் வெறுத்து ஆன்மீகத்தில் நுழைய முடியும் என்று பலரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆர்வத்துடன் நுழைந்தவர்களும், ஞான நிலையை அடைவது தனக்கு சாத்தியமில்லாத ஒன்றாக நினைத்து விடுகின்றனர்.

என்னைப் பொருத்த அளவில், நான் எனது பதினெட்டாவது வயதில் ஆன்மீகத்துக்குள் நுழைகிறேன். அந்தக் காலகட்டத்தில், இப்போதுள்ளது போன்று, ஆன்மீக நூல்கள் அதிகம் கிடையாது.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரஹம்சருடைய நூல்கள்தான் பெரும்பாலும் ஆன்மீக நூல்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. அவரது வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைப் பார்க்கும் போது, அவர் ஆன்மீக சாதனைகள் செய்து, குண்டலினி சக்தியை மேலெழுப்பும் போது அவருக்குப் பலவிதமான உடல் உபாதைகள் ஏற்பட்டு விட்டன. உடல் உஷ்ணத்தைத் தாங்க முடியாமல் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்.

இவற்றையெல்லாம் படித்துப் பார்க்கும் போது, சர்க்கஸ்காரர்களைப் பார்ப்பதைப் போன்ற உணர்வுதான் ஏற்படுகிறது. அதுபற்றிய ஓர் உணர்வுதான் நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஆன்மீகத்துக்குள் சென்று இந்த மாதிரி இடத்திலெல்லாம் மாட்டிக்கொள்ளக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுதான் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

சிலரை ஞானிகள் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பார்த்தால் பைத்தியத்தைப் போல் காணப்படுவார்கள். சாக்கடையை எடுத்து குடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படிப் பட்டவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரே பயப்படுகிறார். தான் வழிபடும் தெய்வத்திடம் அவர் பிராத்தனை செய்கிறார், “ *இம்மாதிரி ஞானியாகவெல்லாம் என்னை ஆக்கி விடாதே,*” என்று.

இப்படி,

ஞானிகள் அனைவரும் சராசரி மனிதருக்கு சம்பந்தப்படாத நிலையில், அவர்களை, நமக்கு எட்டாத உயரத்துக்குக்கொண்டு சென்றுவிடுகிறோம்.

என்னைப் பொருத்த அளவில், ஞானிகளில் சிறந்தவராக ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தான் கருதி வந்தேன். அவரது அறிவும், அவரது அணுகுமுறையும் பிரம்மிக்கத்தக்கதாக இருக்கும். “ *இந்த அளவு சிறப்பாக ஆன்மீகத்தைப் படம் பிடித்து நமக்கு விளக்கிக் காட்ட முடியுமா ?* ” என்று கூறக்கூடிய அளவில் அத்தனை அழகாக அவருடைய அணுகுமுறை அமைந்திருக்கும். அவருடைய விளக்கங்கள் அனைத்திலும் ஓர் அறிவார்ந்த அழகும், ஒரு நேர்த்தியான ஒருங்கிணைப்பும், தர்க்கரீதியான அணுகுமுறையும் அமைந்திருக்கும். அவருடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும், மறுபேச்சின்றி ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்த வகையில், உண்மையின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைந்திருக்கும். அவருடைய அளவுக்கு எவருமே இதுவரை உண்மையை விளக்கிக் கொடுக்கவில்லை என்று தோன்றும்.

நான் அவர் கருத்துக்களோடு ஈடுபாடு கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கு வயது சுமார் 95 இருக்கும். அந்நிலையில் எனக்கு என்ன தோன்றியது என்றால். ‘இத்தகைய ஒரு மகான் வெகுகாலம் வாழ்ந்தால், மொத்த உலகத்துக்கும் அதிகமான நன்மை கிடைக்கும். இதனால் உலகமே நல்வழிப்படும் வாய்ப்பு ஏற்படும். இவர் வெகுகாலம் வாழ வேண்டும்.’

இப்படி நான் நினைத்து, அவருக்காக நான் பிரார்த்தனை கூட செய்ததுண்டு. பிரார்த்தனை கூட சற்று வித்தியாசமானதாகவும், கொஞ்சம் வேடிக்கையானதாகவும் கூட இருந்தது. ‘நாம் மிகவும் சாதாரண நிலையில் இருக்கிறோம். நாம் நெடுங்காலம் வாழ்வதை விட, அவர் வாழ்ந்தால் பலருக்கும் நன்மை. உலகுக்கே நன்மை. அதனால் நம்முடைய ஆயுளில் கொஞ்ச பகுதி அவருக்குப் போனால் கூட பரவாயில்லை. நமக்குப் பதிலாக அவர் நெடுங்காலம் வாழ்வதுதான் சிறப்பு’ என்ற ரீதியில், அப்போது எனது பிரார்த்தனை அமைந்திருந்தது.

ஆனால் நமது தெளிவுக்குப் பிறகுதான், ஜே. கே. யின் கருத்துக்களிலுள்ள குறைபாடுகள் தெரிந்தன. அவர் கூட சிலவற்றைத் தொட்டுக் காட்டாமல் சென்று விட்டார் என்பது தெரிந்தது. சில அணுகுமுறைகளில், தவறு கூடச் செய்து விட்டார் என்று தோன்றியது. அவர் சரியான முறையில் கூறியிருந்தால், அவர் அதிகமான நபர்களுக்கு தெளிவைக் கொடுத்திருக்க முடியும்.

நாம் எத்தனையோ ஞானிகளுடைய நூல்களைப் படித்திருக்கிறோம். சில ஞானிகள் பேசும் போது, சில இடங்களில் முன்னுக்குப்பின் முரண்பாடாகக் கூறியிருப்பது போல் தோன்றும். ஒரு இடத்தில் ஒரு விதமாகக் கூறிவிட்டு,

இன்னுமொரு இடத்தில் இன்னுமொரு விதமாகக் கூறியிருப்பதாகத் தோன்றும். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் என்ன முடிவுக்கு வருவோம் ?

‘அந்த ஞானி சரியாகத்தான் கூறியிருப்பார். நாம்தான் இன்னும் போதுமான பக்குவத்துக்கு வரவில்லை. நாம் இன்னும் கொஞ்சம் பக்குவத்துக்கு வந்து விட்டோம் என்றால் அவர் சொல்லுவதில் நமக்கு முரண்பாடு எதனையும் காணமுடியாது.

இப்படி ஒரு முடிவுக்குத்தான் நாம் வருவோம்.

ஆனால் சில சந்தர்ப்பங்களில், உண்மையிலேயே அந்த ஞானிகளுடைய வார்த்தைகளில் முரண்பாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதற்காக அவர்கள் அடைந்த நிலை சரியானதல்ல என்று அர்த்தமில்லை. அவர்கள் அடுத்தவர்களுக்கு வழி காட்டும் போதுதான், சரியாக விளக்கத் தெரியாமல் திணறி விடுகிறார்கள்.

ஆகவே ‘ஞானிகள் அனைவரும் எட்ட முடியாத உயரத்தில் இருக்கிறார்கள்’ என்று, நாம் அவர்களைப் பார்த்து, மலைத்துப் போய் நின்று விடத் தேவையில்லை.

ஆகாயம் என்பது சாதாரணமானதா, பிரம்மாண்டமானதா என்று நாம் கேள்வி கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். என்ன பதில் சொல்லுவீர்கள் ?

அண்ட சராசரங்களும், இந்த ஆகாயத்தில்தாம் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஆகாயம் என்பது, அளவிட முடியாத வகையில் பிரம்மாண்டமானது. அதனால் அதற்கும் நமக்கும் தொடர்பு கிடையாதா ?

அந்த ஆகாயத்தில் தான் நாமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே ஆகாயம் என்பது, நம்மை விட்டுவிட்டு, எங்கேயோ இல்லை. அது பிரம்மாண்டமாக இருந்தாலும் கூட, அது சர்வ சாதாரணமாகவும் உள்ளது.

அப்படி,

நாம் அதீதமான நிலையாகக் கற்பனை செய்து வரும் ஞானநிலையும்,

நாம் எட்டக் கூடிய வகையில் மிகவும் எளிதாக நம்முடனேயே உள்ளது. ஒரு சர்வ சாதாரணமான நிகழ்வாகவும் உள்ளது.

ஆனால், அதை நமக்குக் காட்டித் தந்தவர்கள் அனைவரும், அதனை பிரம்மாண்டப் படுத்தி விட்டதால்,

நாமும் அதனை ஓர் எட்டாத கனியாகவே எடுத்துக்கொண்டுவிட்டோம்.

அதனால் அது சம்பந்தமான அணுகுமுறையே தவறாகப் போய் விட்டது. நமக்குச் சொந்தமான ஒன்றை, அந்நியமான பொருளைப் போல், தேடித்தேடி அலைந்து விடுகிறோம்.

மலை ஏறுபவர்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? பலவிதமான உபகரணங்களை வைத்துக் கொண்டு மலை ஏறுவார்கள். கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டும், ஆணிகளை அறைந்து கொண்டும், பலவிதமான சாகசங்களைச் செய்தவாறே மலை ஏறுவார்கள். எல்லோராலும் செய்ய முடியாத சாகஸம்

என்ற நிலையில் அது ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு பிரம்மிப்பையே ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனால் மலை வாசஸ்தலங்கள் பல உள்ளன. ஊட்டி, கொடைக்கானல் போன்றவை உள்ளன. மலையின் உயரமான பகுதியில்தான் அவையெல்லாம் உள்ளன. அவற்றை அடைய நாம் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டும், ஆணிகளை அடித்துக் கொண்டும் ஏற வேண்டியதில்லை. காரில் பயணம் செய்தவாறே, நமது குடும்பத்தினருடன் கூட அந்த இடங்களுக்கு நம்மால் போய்விட முடியும்.

சரியான அணுகுமுறையின் படி நாம் முயலுவோமாயின், அந்த உன்னதமான உயர் நிலையையும்,

மிக எளிதாக அடைந்து விட முடியும்.

அது ஒரு பிரம்மாண்டமான நிலையாக இருந்தாலுங்கூட, நாம் அனைவரும் அடைந்திடும் வகையில் சர்வசாதாரணமான நிலையாகவும் உள்ளது.

சரி,

அது சர்வசாதாரணமான நிலை என்றே வைத்துக் கொள்வோம்.

அப்படி அது ஒரு சர்வ சாதாரணமான நிலையாக இருக்கும் பட்சத்தில் நாம் அதனை இவ்வளவு காலத்திற்கு முன்பாகவே அடைந்திருக்க வேண்டாமா ?

அடைவதற்கு அரிதான நிலை, சிரமமான நிலை என்றால், அதை அடைவதற்கு தாமதம் ஏற்படத்தான் செய்யும். அனால் அது சர்வ சாதாரணமான நிலை என்று கூறி விட்டோம். பிறகு, அதை அடைவதற்கு ஏன் நமக்கு இவ்வளவு கால தாமதமாகிறது ? தனி ஒருவர் அதனை அடைவதையே இமாலய சாதனையாக அல்லவா கருத வேண்டியுள்ளது. ஏன் இப்படி ?

ஆன்மீகத்தில் நாம் எத்தனையோ பயிற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம்; எத்தனையோ தியானங்களை மேற்கொள்கிறோம். அப்படி முயன்றுங்கூட ஏன் அது நமக்கு எட்டாக் கனியாக இருந்து வருகிறது ?

பிறகு எப்படி அதனை சர்வ சாதாரண நிலைதான் என்று நம்புவது ?

கிராமத்துப் பக்கங்களில் ஒரு கதை சொல்லுவார்கள். ஒருவர் மாட்டு வண்டியில் பாரம் ஏற்றிக்கொண்டு பக்கத்து ஊர் சந்தைக்குப் போகிறார். அவரது மாட்டு வண்டியில் பூட்டப்பட்ட இரண்ட மாடுகளில் ஒன்று புதிதாக வாங்கிச் சேர்க்கப்பட்டது. ஒருமாடு பழையமாடு. ஆனாலும் கூட இரண்டும் ஒற்றுமையாக பாரம் இழுத்துக்கொண்டு சென்றன. இவர் சந்தையில் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு இரவு ஊருக்குத் திரும்புகிறார். வண்டியில் ஏற்றிச் சென்ற ஜாமான்களெல்லாம் விற்றுத் தீர்ந்து விட்டதால். வண்டி வெறும் வண்டியாகவே இருந்தது. அதனால் இவர் வண்டியில் படுத்து விட்டார். வண்டி வீட்டை நோக்கி ரோட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது. வழக்கமாக அவர் அப்படித்தான் படுத்துக்கொள்ளுவார். மாடுகள் தாமாக வீட்டுக்கு வண்டியைக் கொண்டு சேர்த்து விடும்.

இரண்டு மாடுகளில் ஒருமாடு பழையமாடு என்பதால், பாதை தெரியாமல் மாடுகள் வேறு எங்கேயும் சென்று விட வாய்ப்பு கிடையாது. ஆகவே இவர் நிம்மதியாக வண்டியில் படுத்து விட்டார். வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எப்போதாவது சில வேளைகளில் வண்டி ஓடாமல் சற்று நேரம் நிற்கும். இவர் தூக்கக் கலக்கத்துடனேயே மாடுகளுக்கு மட்டும் ஒரு மிரட்டல் சத்தம் கொடுத்து விட்டுப் படுத்துக்கொள்வார். மாடுகளும் நிற்காமல் போய்க்கொண்டிருந்தன. அதிகாலை; வீடு வரும் நேரம் ஆகிவிட்டது.

இவர் விழித்தெழுந்தார். அப்போதுதான் தெரிந்தது, வண்டி எங்கு புறப்பட்டதோ அங்கேயே இருந்தது என்று.

இரவு முழுதும் ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டி எப்படிப் புறப்பட்ட இடத்திலேயே இருக்க முடியும் ?

புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட மாடானது ஏற்கெனவே எண்ணை ஆட்டும் செக்கில் வேலை செய்த மாடாகும். ஆகவே அது நின்ற இடத்திலேயே வட்டமடித்து சுற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறது.

சைக்கிளில் ஸ்டாண்டைப் போட்டுக்கொண்டு சைக்கிளை ஓட்டினால் என்ன ஆகும்? அது எங்கேயும் போகாது. நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருக்கும். மணிக்கணக்காக ஓட்டினேன், வண்டி எங்கும் போகவில்லை என்று கூறினால், அதில் பொருளில்லை. ஸ்டாண்டை எடுத்து விடும் வரைக்கும் சைக்கிள் அங்கேயேதான் நின்று கொண்டிருக்கும்.

ஆன்மிகத்திலும், இப்படித்தான் நாம் ஒரே இடத்தில் கட்டுப்பட்டு விடுகிறோம்.

நாம் எத்தனையோ விதமான ஆன்மிகப் பயிற்சிகளில் ஈடுபடுகிறோம். எத்தனையோ விதமான ஆனந்தமான அனுபவங்களெல்லாம் ஏற்படுகின்றன. நாம் ஒரே அனுபவத்தோடு மட்டும் தொடர்ந்து இருந்து வருவது போல் தோன்றுவதில்லை. சில அற்புதமான அனுபவங்கள் ஏற்படும் போதெல்லாம், நாம் சேர வேண்டிய இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டதுபோல் தோன்றும். ஆனால் அது நம்மிடம் இருப்பது போல் இருந்து, பிறகு, நம்மை ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விடும். அதனால் நாம் மீண்டும் அதனை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டியவர்களாகி விடுவோம்.

ஆன்மீகப் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இத்தகைய அனுபவங்கள் இருக்கும்.

வுழக்கமாக நான் ஓர் உதாரணத்தைக் கூறுவதுண்டு. ஒருவர் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சியை எடுத்துக்கொள்கிறார். நன்கு குறிபார்த்துச் சுடுவதில் தேர்ச்சியடைந்து பரிசுகளையும், பாராட்டுக்களையும் பெறுகிறார். ஆனால் ஒருநாள் இரவு அவரது வீட்டினுள் திருடர்கள் இருவர் நுழைந்து விடுகிறார்கள்.

இவரிடம் துப்பாக்கி இருக்கிறது. துப்பாக்கியில் தோட்டாக்கள் இருக்கின்றன. குறிபார்த்து சுடுவதற்கு இவரிடம் திறமையும் இருக்கிறது. அவரால் அந்தத் திருடர்களை, துப்பாக்கி முனையில் மடக்கி, காவல் நிலையத்தில் ஒப்படைக்க முடியும்.

ஆனால் திருடர்களைக் கண்டதும் இவருக்கு கைகால்கள் நடுங்கி, அந்தத் துப்பாக்கியையே திருடர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறார்.

“ என்னால் பயிற்சி மைதானத்தில்தான் துப்பாக்கியால் குறிபார்த்துச் சுட முடியும். இப்படித் திருடர்களோடெல்லாம் சண்டைபோட முடியாது ”, என்று அவர் கூறும் பட்சத்தில், அவரைப் பற்றி நாம் என்ன எண்ணுவது ?

இப்படி நமது ஆன்மீக சாதனைகளின் போது, அற்புதமான அனுபவங்களெல்லாம் நமக்கு ஏற்படும். ஆனால் நாம் நமது அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைச் சந்தித்திடும் போது, நமது அற்புதமான ஆன்மீக அனுபவங்களெல்லாம் நம்மை விட்டுப்போய்விடும். அப்படிப் போகும் போது, அது நம்மிடம் சொல்லும், “ நீ உனது பிரச்சினைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டு வா ! அதன் பிறகு நாம் ஆனந்தமாக தியானங்களை மேற்கொள்ளலாம் !” என்று.

இப்படி நமது தியானங்கள் அனைத்தம், தமது இயலாமையைக் கூறிவிடும்.

நமது தியான முயற்சிகளுக்கு பலனே கிடையாதா என்று கேட்டால், பலன் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எத்தனையோ விதமான அற்புதமான அனுபவங்களையெல்லாம் கொடுக்கின்றன. அதீதமான ஆற்றலையெல்லாம் கொடுக்கின்றன.

ஆனால் அவற்றால், விடுதலையை மட்டும் கொடுக்க முடியாது; முக்தியை மட்டும் கொடுக்க முடியாது;

யதார்த்தத்தைச் சந்திக்கும் தெளிவை மட்டும் கொடுக்க முடியாது.

இதுவரையிலும், ஆன்மீகத்தில் உபதேசம் செய்த ஞானிகள் அனைவரும், ஞானத்தையும், யோக சாதனைகளையும் இணைத்தே உபதேசம் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் இணைத்துக் கொடுப்பதனால், நாமும் அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றோம். நமது பயிற்சிகளின் விளைவாக ஞானத்தையும், முக்தியையும் அடைந்து விடலாமென்று நம்பி விடுகின்றோம்.

இந்த அணுகுமுறையானது, இன்று, நேற்று என்றில்லாமல், காலங்காலமாக இப்படித்தான் இருந்து வருகிறது.

ஆனால், நமது பயிற்சி முயற்சிகளால் இந்த ஞான நிலையை அடைய முடியாது என்று எப்போது நாம் கண்டு பிடிக்கின்றோமோ, அப்போதுதான், அடுத்த பரிமாணமே நமக்குள் திறந்து கொள்கிறது.

புத்தருடைய வாழ்வைப் பற்றி நீங்கள் அனைவரும் அறிந்திருப்பீர்கள். “ இந்த உலகமே துக்கமயமாக இருக்கிறது. இந்த உலகத்தை, அதனுடைய துயரங்களிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும் ” என்று புத்தர் விரும்புகிறார். ஆதை விடுவிப்பதற்காக அவர் விடை தேடிப் புறப்பட்டார். அவரும் யோக சாதனைகளையும், தவ முயற்சிகளையுமே அதன் பாதையாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஏனெனில் காலங்காலமாக இந்தப் பாதையைத்தான் அனைவரும் காட்டி வந்திருக்கின்றனர். “ தவம் செய் ! நீ

கேட்பதெல்லாம் கிடைக்கும்.” இப்படித்தான் கூறி வந்திருக்கின்றனர்.

புத்தரும் அத்தகைய தவமுயற்சிகளை மேற்கொள்கிறார். தவத்திற்கான பலன்கள் அவருக்குக் கிடைக்கிறது. ஆனால் தேடி வந்த ஞானநிலை, தெளிவு, கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தவத்தினால் ஏற்படும் ஆனந்த அனுபவங்களையும் அவரால் நிரந்தரப்படுத்த முடியவில்லை.

அதனால், புத்தர் தனது பயிற்சிகளின் தீவிரத்தை அதிகப்படுத்தியுள்ளார். அந்தப் பயிற்சிகளின் தீவிரத்தை அவரது உடலால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே அது அவரது உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பாதித்து விட்டது.

அவர் தேடியதை அடைவதற்கு, அவரது முயற்சியும் கை கொடுக்கவில்லை என்பதை அறிந்ததும் அவர் மிகவும் சோர்ந்து விட்டார்; செய்வதறியாமல் திகைத்துப்போய்விட்டார்.

இப்படி அவர் மனம் உடைந்த நிலையில் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து விடுகிறார்.

ஆன்மீக உலகமே அவரைக் கைவிட்டு விட்டதாக எண்ணுகிறார். தவமுயற்சிகள் அனைத்தும் அவரைக் கைவிட்டு விட்டதாக எண்ணுகிறார். அதற்கு மேலும் முயற்சி செய்யத் தெம்பு இல்லாமல், தோற்றுப் போய், மனம் வெறுத்து அப்படியே அந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்து விட்டார்.

அந்நிலையில், அவர் எதனைத் தேடி வந்தாரோ, அது அவருக்குக் கிடைக்கிறது. அவர் தேடிய தீர்வு அவருக்குக் கிடைக்கிறது.

அது அவருக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. 'தவம், தியானம், யோகம் என்று உடலையும் உள்ளத்தையும் வருத்தி எவ்வளவோ பாடுபட்டோம். அப்பொழுது கிடைக்காத ஒன்று எப்படி இப்போது கிடைத்தது ? '

நாம் ஏதாவது முயற்சி செய்து, அதன் பலனாக ஏதாவது கிடைத்ததென்றால், அதில் பொருள் இருக்கிறது; ஒரு காரணம் மற்றும் ஒழுங்குமுறை இருக்கிறது. ஆனால் இங்கு நாம் எதையும் செய்யாது, எல்லாவற்றையும் கைவிட்ட நிலையில், இது கிடைத்தது என்றால், இது எப்படி சாத்தியம் ?

இது எப்படி தனக்குள் ஏற்பட்டது என அவர் தனக்குள் மூழ்கி தன்னையே ஆய்வு செய்து பார்க்கும்போது,

அவரது மனம் வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.

அதைப் பற்றி அவர் மற்றவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும்போது, "ஆசையே துன்பத்துக்கெல்லாம் காரணம்" என்பதை அன்று கண்டுபிடித்து விட்டதாகக் கூறுகிறார்.

ஆனால் அது வெறும் மேம்போக்கான செய்திதான். இதுதான் நம் அனைவருக்கும் மேம்போக்காகக் கிடைத்த செய்தி.

‘புத்தருடைய போதனை என்ன?’ என்று ஓர் ஆரம்பப்பள்ளி மாணவனைக் கேட்டால் கூட அவன் சொல்லி விடுவான். “ ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். இதுதான் புத்தருடைய போதனை,” என்று.

ஆனால் புத்தர் அவருக்குள் அன்று கண்டு பிடித்தது வேறு. அவரது மனது அன்று வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்குவதைக் கண்டுபிடித்தார். அந்தப் பரிமாணத்தில் மனது இயங்கும்போது, அங்கு அந்த மனதில், ஆசை என்பதே இல்லாமல் இருந்தது. ஆசை இல்லாத அந்த மன இயக்கத்தில், எந்தத் துன்பத்தினாலும் இடம் பெற முடியாமல் இருந்தது. அந்த மனதில் எந்த உணர்வுகளாலும் தங்கியிருக்க முடியவில்லை.

அப்படி ஒரு மனோ இயக்கம் அவருக்குள் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை அன்று அவர் கண்டு பிடித்தார்.

அந்த மனோ இயக்கத்தில் ஆசை என்பது, அதன் இயல்பிலேயே இல்லாமலிருந்தது. அதன் இயக்கமே ஆசையற்ற தன்மையாக இருந்தது.

அந்த இயக்கத்தை அவர் அன்று தனக்குள் கண்டு பிடித்து, அதற்கு அவர், ‘ நிர்வாண நிலை ’ என்று பெயர் கொடுக்கிறார்.

அதை அவர் விளக்கி அனைவருக்கும் கூறுகிறார். ‘இப்படி ஒரு இயக்கம் எல்லோரிடமும் இருக்கிறது. இதை அடைய நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டியதில்லை. இப்படி ஒன்று நமக்குள் இருப்பதை, நாம் கண்டுகொண்டால் போதும்’ என்று அவர் கூறுகிறார்.

“ இப்படி ஒரு நிலை எல்லோரிடமும் இருந்தாலும், அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். அப்படி ஒன்று இருப்பதை அறிந்துகொண்டால், அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்வின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடுவார்கள். ஆகவே அப்படி ஒரு மன இயக்கம் நம் அனைவரது மனதினுள்ளும் எப்போதும் இருந்து வருகிறது என்பதை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள்,” என்று புத்தர் தனது சீடர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறார்.

புத்தர் கண்டுபிடித்த அந்த நிர்வாண நிலை நமக்குள்தான் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்.

அப்படி அது நமக்குள் இருக்கும் பட்சத்தில், ஏன் அது நமக்குத் தெரியவில்லை ?

அது இருப்பது தெரியாமல் நாம் அதனைத் தாண்டிப் போய் விடுகிறோம். அப்படித் தாண்டிப் போவதற்கு என்ன காரணம் ?

நாம் தியானத்தின் மூலமாகவும், யோகா போன்ற பயிற்சிகள் மூலமாகவும் அதனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் மூலம் அடைய வேண்டிய ஒன்றாகவே நாம் அதனைக் கருதுவதால் அப்படித் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

நான் சிறுவயதில் சட்டக் கல்லூரியில் சேருவதற்காக சென்னை வந்திருந்தேன். அப்போதுதான் முதன் முதலாக சென்னை வந்திருந்தேன். அப்போதுதான் சென்னையை நேரில் முதன் முறையாகப் பார்க்கிறேன். சென்னையிலுள்ள திருவல்லிக்கேணியில் வழக்கறிஞர் ஒருவரைச் சந்தித்து எனது

சட்டப்படிப்பு சம்பந்தமான விபரங்களைத் தெரிய வேண்டியது இருந்தது.

மாலை ஐந்து மணி அளவில் அவருடைய அலுவலகத்துக்குச் சென்றேன். எனக்குத் துணையாக எனது தந்தையும் வந்திருந்தார். நாங்கள் போகும்போது, வழக்கறிஞர் அவரது அலுவலகத்தில் இல்லை. அவர் வருவதற்கு இரவு எட்டு மணி ஆகும் என்று கூறினார்கள்.

ஆகவே நானும் எனது தகப்பனாரும், நேரப்போக்குக்காக தெரு வழியே கொஞ்ச தூரம் நடந்து போகலாம் என்று முடிவு செய்து நடந்து போனோம். எங்கள் இருவருக்குமே சென்னையைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது.

நாங்கள் தொடர்ந்து நடந்து செல்லும் போது, எங்களுக்கு எதிராக கடற்கரை வந்தது. அந்த கடற்கரைக்குச் சென்று ஓரமாக மீனவர்கள் நிறுத்தி வைத்திருந்த கட்டு மரத்தின் மீது உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது நாங்கள் இருவரும் எங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டோம்.

“ சென்னையில் மெரினா பீச் என்று மிகப் பிரபலமாகக் கூறுகிறார்கள். அந்த மெரினா பீச்சுக்கும் ஒருநாள் போக வேண்டும்”.

இப்படி நாங்கள் பேசிக்கொண்டோம்.

பிறகு நான் சட்டக் கல்லூரியில் படிக்கும்போது, திருவல்லிக்கேணியில்தான் தங்கியிருந்தேன்.

பிறகுதான் தெரிந்தது, அன்று நாங்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்ததுதான் மெரினா பீச் என்று.

இப்படி, நாம் இருக்கும் இடத்தைக் கவனிக்காமல், எதையோ தேடி விடுகிறோம். அப்படி நாம் தேடி அலைவதற்கு. நமது தியான முயற்சிகள்தாம் துணை புரிகின்றன.

தியானத்தின் மூலமாக நாம் பலவிதமான உயர்நிலை அனுபவங்களை அடையலாம். சில அபூர்வமான சித்திகளையும், ஆற்றல்களையும் கூட நாம் அடையலாம்.

ஆனால், நாம் கூறும் ஞானத் தெளிவையும், இந்த நிர்வாண நிலையையும், நமது தியான முயற்சிகளின் மூலமாக அடைந்திட முடியாது.

ஆனால் அப்படி அடைந்து விடலாம் என்பது போல் பலரும் கூறி வருவதால், நாமும் அதனை நம்பி விடுகிறோம். இதனால் வண்டி மாடுகள் ஒரே இடத்தைச் சுற்றி வருவதைப் போல், நாமும் ஒரே இடத்தில் நின்று போய் விடுகிறோம்.

தியானங்களை நாம் தாராளமாகப் பண்ணலாம். அவற்றால் எங்கே நம்மைக் கூட்டிச் செல்ல முடியுமோ, அதற்காக நாம் தியானத்தைப் பண்ணலாம்.

இரயிலுக்கு முன்பதிவு செய்து, இரயிலின் மூலமாக நாம் எங்கே செல்ல வேண்டுமோ, அந்த ஊருக்கு பயணம் செய்யலாம்; அந்த ஊரையும் சென்று அடையலாம்.

ஆனால் நாம் நமது வீட்டின் தரைத் தளத்திலிருந்து மாடிக்குச் செல்ல, இரயிலில் பயணம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

நம் வீட்டுப் படிக்கட்டுக்களில் ஏறினால் போதும்.

ஞானத்தெளிவு என்பது பயிற்சிகளால் ஏற்படும் ஒன்றல்ல. இங்கு தேவை, புரிந்துகொள்ளுவது மட்டுமே.

நாம் மெரினா பீச்சில்தான் உட்கார்ந்து கொண்டு, மெரினா பீச்சை அடைவதற்கு திட்டம் போடுகிறோம்; அதற்காக முயற்சி செய்கிறோம்.

இங்கு நமக்குத் தேவை புரிந்து கொள்ளுவது மட்டுமே. எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதுமானது.

ஞானம், முக்தி நிலை என்பதெல்லாம் ஏதோ ஓர் உயர்நிலை அனுபவம் என்ற எண்ணத்தோடுதான் நாம் இருக்கிறோம். நமக்குக் கூறப்பட்டவைகள் அனைத்தும் அப்படி ஓர் எண்ணத்தை உருவாக் குபவைகளாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் மனோலயம் என நமது ஆன்மீக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

ஞானநிலை, முக்திநிலை என்று கூறப்படுவது, ஓர் அனுபவம் அல்ல. அதை மனோநாசம் என்று நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

மனோநாசம் என்றால் மனமே இல்லாமல் போய் விடுவதல்ல. மனோலயம் நாசமடைவதைத்தான் மனோநாசம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மனோநாச நிலை என்பது மனதே இல்லாமல் போகும் நிலையைக் குறிப்பிடுவதில்லை. அது நம்முடைய கள்ளங்கபடமற்ற மனதைத்தான் குறிப்பிடுகிறது. நமது மனதின் Innocent State ஐத்தான் குறிப்பிடுகிறது. கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை என்பது கூட ஒரு தன்மை அல்ல. அது நமது மனதின் அடிப்படையான தன்மை.

நமது நாக் கினால் நாம் ஆறு விதமான சுவையணர்வுகளையும் அறிகிறோம். அப்படி நாம் எந்த வகையான சுவையையும் அறியாத நிலையில், நமது நாக்கு என்ன சுவையணர்வோடு இருக்கிறது ?

அதுதான் இந்த Innocent State . – அதுதான் இந்த கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை. அது எந்த அனுபவத்தையும் பிடித்து வைக்காதது. அனுபவங்களைப் பிடித்து வைக்கும்போது, அது தனது கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை இழந்துவிடுகின்றது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னால் பத்திரிகையில் ஒரு விளம்பரம் வந்திருந்தது. எதற்காக அந்த விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்பது எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால் ஒரு விளம்பர உத்தியாக அந்த விளம்பரம் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இரண்டு வயது கூட ஆகாத குழந்தையொன்று, தனது கன்னத்தில் கைகளை ஊன்றி, “ எனக்கு மிகவும் கவலையாக

இருக்கிறது”. என்று கூறுவதாக அந்த விளம்பரத்தை அமைத்திருந்தார்கள்.

உண்மையில் அந்தக் குழந்தையால் எந்தக் கவலையையும் பிடித்து வைக்க முடியாது. எந்த உணர்வுகளையோ, அனுபவங்களையோ பிடித்து வைக்க முடியாது.

அனுபவங்களைப் பிடித்து வைக்காத அந்த நிலையைத்தான் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

அனுபவங்கள் எதனையும் பிடித்து வைக்காத நிலையைத்தான், நிர்வாண நிலை, முக்தி நிலை என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

அந்த Innocent State என்பது நாம் அடைய வேண்டிய ஒரு நிலையல்ல. நமது மனதின் நமது அறிவின் ஆதாரமான நிலையே அதுதான். நமது நாக்குதான் நமது சுவை உணர்வுகளுக்கெல்லாம் ஆதாரம்.

எந்த சுவை வந்தாலும் அதை அறியும் தன்மையில், தன்னைத் தயாராக வைத்திருப்பதுதான், ஓர் ஆரோக்கியமான நிலையிலிருக்கும் ஒரு நாக்கின் இயல்பு.

ஏதாவது ஒரு சுவையைப் பிடித்து வைத்துக் கொள்வதாயின், நமது நாக்கு தனது ஆரோக்கியத்தை இழந்து விட்டதென்றே பொருள்.

இப்படி நமது மனதின் ஆதார நிலையாக இருக்கும் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையானது, தனது அனுபவங்களைப் பிடித்து வைக்காமலிருக்கும் போதுதான், அது தனது சுய நிலையில் உள்ளது; அது அதனுடைய நிர்வாண நிலையில் உள்ளது; அது அதனுடைய முக்தி நிலையில் உள்ளது; அது அதனுடைய யதார்த்தமான நிலையில் உள்ளது.

எல்லா உணர்வுகளும், அனுபவங்களும், வந்து போக வேண்டியவைகளே.

ஆனால் நாம் தேடி விடுகிறோம். அனுபவத்தின் அம்சமாகவே, நாம் அடைய வேண்டியவை அனைத்தையும் தேடி விடுகிறோம். நிர்வாண நிலையைக் கூட ஓர் அனுபவமாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். Innocent State ஐக் கூட ஓர் அனுபவமாக எடுத்துக்கொள்கிறோம். முக்தி நிலையைக் கூட ஓர் அனுபவமாகவே எடுத்துக்கொள்கிறோம்.

ஏனெனில், நமது நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. அனுபவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாம் எல்லாவற்றையும் அணுகுகிறோம்; எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்கிறோம்.

நமது அனுபவங்கள்தாம், நினைவுகளாக உள்ளன; நமது அறிவாக உள்ளன. அவற்றைப் பயன்படுத்திதான் நாம் அனைத்துப் பணிகளிலும் ஈடுபடுகிறோம்.

நம்முடைய Innocent State—ஐ கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையைப் பயன்படுத்தி எந்தக் காரியத்தையும் நம்மால் செய்ய முடியாது. நம்முடைய Innocent State க்கு எந்த

விதமான பயன்பாடும் கிடையாது. அதை வைத்து நம்மால் எந்த வேலையையும் செய்ய முடியாது.

நம்முடைய கள்ளங்கபடமற்ற தன்மைதான் நம்முடைய அறிவின் ஆதாரமாகவும், அனுபவங்களின் ஆதாரமாகவும் உள்ளது.

நாக்கு எப்படி எல்லா சுவைக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதோ, அப்படி நமது Innocent State தான் எல்லா அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

எல்லா சுவைகளும் வந்து செல்லும் நாக்கைப் போல, எல்லா அனுபவங்களும் வந்து செல்லும் அடிப்படை ஆதார அம்சமாக மட்டுமே நம்முடைய Innocent State உள்ளது.

எல்லா சுவை உணர்வுகளுக்கும் நமது நாக்குதான் காரணமென்றாலும், நமது நாக்கு, அதனளவில், எந்த ஒரு தனிப்பட்ட சுவை உணர்வுமாக இல்லை.

அதுபோல் எல்லா அனுபவங்களுக்கும் காரணம் நமது ஆதார நிலையாக இருக்கும் நமது மனதின் இந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற நிலையே. அதுதான் அத்தனை அனுபவங்களாகவும் மாறுகின்றது. ஆனாலும் அந்த ஆதார நிலையானது, தனது சுயநிலையில், அது ஓர் அனுபவம் அல்ல.

அது ஒரு காரணமே தவிர, அது ஒரு காரியம் அல்ல. அது ஒரு விளைவு அல்ல.

நாக்குதான் எல்லா சுவைகளையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. எல்லா அனுபவங்களையும் காட்டுகிறது. நாக்குக்கென்று தனிச்சுவை கிடையாது; தனி அனுபவம் கிடையாது.

நம்முடைய மனதின் உள்ளார்ந்த தன்மையே இந்த நிர்வாண நிலைதான்; இந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற நிலைதான்.

அந்த நிலை எப்போதும் நம்முடனேதான் இருக்கின்றது. நாம் அனுபவத்தின் மீது அக்கறை கொண்டு அனுபவங்களையே துரத்திக்கொண்டு செல்லுவதால், நமது அடித்தளமான நமது சுயநிலை, நமது கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை, இரண்டாம் பட்சமாகிவிடுகின்றது.

நாம் அடைய வேண்டிய உன்னதமான நிலையும், ஓர் அனுபவம் சார்ந்த நிலை என்றே எண்ணிவிடுகிறோம்.

ஒரு நாக்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கிறதென்றால் அதில் எந்த சுவையுணர்வும் நிரந்தரமாகத் தங்கி விடக் கூடாது. எனது நாக்கு எப்போதும் இனித்துக்கொண்டே இருக்கிறது; எனது நாக்கு எப்போதும் கசந்து கொண்டே இருக்கிறது என்றால், அங்கு ஆரோக்கியம் இல்லை என்று தான் பொருள்.

அதுபோல் நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களெல்லாம், அதுபோக்கில் வந்துசெல்லவேண்டும். எந்த அனுபவமும் தங்கி விடக் கூடாது.

ஆனால் நாம் அப்படி நினைப்பதில்லை. அற்புத அனுபவங்கள் நம்மிடம் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட வேண்டும்

என்று நினைக்கிறோம். மோசமான அனுபவங்கள் நமக்கு வரவே கூடாது என்று எண்ணுகிறோம்.

நாம் அடைய வேண்டிய நிலை அனைத்துமே அனுபவம் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. அப்படி ஒரு நிலையை அடைவதால், அதனால் எந்த பயனும் கிடையாது என்பது அதை அடைந்த பிறகுதான் தெரியும்.

அனுபவங்கள் மீது நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தோரும், நமது பயிற்சி முயற்சிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டே தீரும்.

அதேபோல், நாம் பயிற்சி முயற்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம் என்றாலும், நாம் ஏதோ ஒரு வகையில், அனுபவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அனுபவங்களை எதிர்பார்க்கிறோம் என்றுதான் பொருள்.

நாம் எடுக்கும் முயற்சிகள் அனைத்தும் அனுபவங்களை மட்டுமே கொடுக்கும்; மனோலயத்தை மட்டுமே கொடுக்கும்.

ஆனால் நாம் அடைய வேண்டுவது, அனுபவமோ, மனோலயமோ அல்ல.

நாம் எந்த முயற்சி எடுத்தாலும் அது நம்மை, நாம் சேர வேண்டிய இடத்துக்குக்கொண்டு சேர்க்காது.

இதை நாம் நமக்குள் ஆய்ந்து, இதன் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளும்போது, அதன் பிறகு

நாம் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது ?

நாம் அடைவதற்கு என்ன இருக்கிறது ?

இந்நிலையில்,

நாம் முயன்று செய்வதற்கு எதுவும் இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

ஒருமுறை நமது நூல்களைப் படித்த அன்பர் ஒருவர், தனது மனது நின்று போய் விட்டது என்று நமக்கு போன் செய்தார்.

மனது நின்று விட்டால் பிறகு போன் எப்படி செய்ய முடியும் ?

உண்மையில் மனது நிற்பதில்லை. நிற்பது போன்ற தோற்றத்தைத்தான் அது ஏற்படுத்துகிறது. தேடித்தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த மனதானது. தேடுதல் தேவையற்றது என்பதைக் கண்டுகொண்டதும், தேடுதலை நிறுத்தி விடுகின்றது. தேடுதலற்ற மனம்தான், அது நின்று விட்டது போன்ற ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்கி விடுகிறது.

தேடித்தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த மனதானது, தேடுதல் இல்லாமல் இயங்க ஆரம்பித்து விடுகின்றது. அந்நிலையில் நமக்கு ஏற்படும் மன அனுபவங்கள் யாவும் தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாகப் போய்விடுகின்றன. நாம் எந்த அனுபவத்தையும் நாடி ஒருவதில்லை. எந்த அனுபவத்தையும் பிடித்து வைக்க முயற்சி செய்வதில்லை.

எல்லா அனுபவங்களும் தாமாக வந்து விட்டு, தாமாக ஓடி மறைந்து விடும் தன்மையை எடுத்து விடுகின்றன. அதனால் மொத்த இயக்கமும் ஒரு பிரவாகமாக மாறி விடுகிறது. நமது மன இயக்கமே, பிரவாகித்து ஓடும் ஓர் ஆற்றைப் போல் மாறியமைந்து விடுகிறது. அது செயல்படும் பரிமாணமே மாறிப் போய்விடுகிறது.

தேக்கமில்லாத ஒரு நிலையாக நாம் மாறிப்போய் விடுகிறோம். இங்கு எதுவும் தேங்கிக் கிடப்பதில்லை; உறைந்து கிடப்பதில்லை.

அனைத்தும் ஆறாகப் பிரவாகித்து ஓடுகிறது. அங்கு நமது அழுக்குகள் அனைத்தும் தாமாகக் காணாமற் போய் விடுகின்றன.

இதுதான் நம்முடைய இயல்பான நிலை; புத்தா நிலை. நிர்வாண நிலை என்பது இதுதான். கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை என்பது இதுதான். முக்தி நிலை என்பது இதுதான். விடுதலை என்பது இதுதான்.

இதை நாம் பயிற்சி செய்து அடைய முடியாது. நமது பயிற்சி முயற்சிகளின் விளைவாக நல்ல நல்ல அனுபவங்கள் கூட கிடைக்கும். ஆனால் அவை எவையும் முக்தியைக் கொடுக்காது.

இது நமது இயல்பான நிலை. இங்கு புரிதல் மட்டும் போதும். Understanding மட்டும் போதும்.

புரிதல் என்று நாம் கூறுவது, நிர்வாண நிலையைப் புரிந்து கொள்வதல்ல; முக்தி நிலையைப் புரிந்து கொள்வதல்ல.

புரிதல் என்று நாம் கூறவது, நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லையென்பதைப் புரிந்துகொள்ளுவதே.

ஆனால் நாம் அடைய வேண்டிய பட்டியலில், முக்தி நிலையும் கூட சேர்த்து விடுகிறோம்; நிர்வாண நிலையையும் கூட சேர்த்து விடுகிறோம்.

ஞானநிலை உட்பட, முக்தி நிலை உட்பட, நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வதே உண்மையான புரிதல் ஆகும்.

அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதை எப்போது நாம் கண்டு பிடிக்கின்றோமோ, அப்போதே நமது பயணம் முடிவடைந்து விடுகின்றது. அப்போதே நமது பிரச்சினைகளும் முடிவடைந்து விடுகின்றன.

இது ஒரு சராசரி மனிதனுக்குச் சாத்தியமா ?

நாம் மிகவும் சிரமப்பட்டு, ஏதேதோ முயற்சிகளைச் செய்து, எதையோ அடைவதாக இருந்தால்,

சிலருக்கு அது சாத்தியம், பலருக்கு அது சாத்தியமில்லையென்று கூறிவிடலாம்.

ஆனால் இங்கு நாம் முயற்சி செய்து எதையோ அடைவதில்லை.

ஆதனால் அனைவரும் இந்த ஞானநிலைக்கு வர முடியும். அனைவருமே இந்த முக்தி நிலைக்கு வர முடியும்.

நாம் தேடுவதை நிறுத்தி விட்டால் போதும். தேடுவதற்கோ, அடைவதற்கோ எதுவும் இல்லையென்று கண்டு கொண்டால் போதும்.

‘ இந்த நிலையை அடைய ஒரு பேரறிஞருக்குத்தான் முடியும், ஒரு விஞ்ஞானிக்குத்தான் முடியும், ஒரு மகானுக்குத்தான் முடியும்’ என்பது கிடையாது.

நாம் அனைவருமே இந்த நிலையை அடைய முடியும். இதனைப் படிப்பவர்கள் அனைவருமே இந்த நிலையை அடைய முடியும். ஏனெனில், இது அடைய வேண்டிய ஒரு நிலையே கிடையாது.

யோகிகள், சித்தர்கள் அனைவரும் சில தகுதிகளை அடைந்தவர்கள். அந்த நிலையை அடைவதாயின் முயற்சி தேவை.

அந்த நிலையை அடைய நாம் கூறவில்லை. நாம் எங்கே காலூன்றி நின்று கொண்டிருக்கிறோமோ, அதனை அடைய முயற்சி தேவை இல்லை.

நாம் காலூன்றி நின்று கொண்டிருப்பது தான் நாம் அடைய வேண்டிய நிலை.

இது எல்லோருக்கும் பொதுவான நிலை. இதை அடைய உங்களுக்கென்று இயல்பான எந்தத் தகுதியும் தேவையில்லை.

நீங்கள் ஒரு மாணவனாகக்கூட இருக்கலாம்; ஒரு ஆசிரியராக இருக்கலாம்; ஒரு வியாபாரியாக இருக்கலாம்;

ஒரு அலுவலராக இருக்கலாம்; ஓர் ஆட்டோ டிரைவராக இருக்கலாம்; ஏன் ஒரு அரசியல் வாதியாகக் கூட நீங்கள் இருக்கலாம். உங்களுடைய வாழ்க்கை முறைக்கும் இதற்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

நீங்கள் எவராகவும் இருக்கலாம். எந்தத் தகுதிகளோடும் இருக்கலாம். அந்நிலையிலேயே நீங்கள் இந்த முக்தி நிலைக்கும் வரலாம். இந்த நிர்வாண நிலைக்கும் வரலாம்.

நாம் இருட்டுக்குள் நடந்து செல்லுகிறோம். கயிறு போன்ற ஏதோ ஒன்று காலில் இடறுகிறதே என்று, அதனைக் கையில் எடுக்கிறோம்.

கையில் எடுத்த பிறகுதான் தெரிகிறது, அது கயிறு அல்ல, பாம்பு என்று.

அந்நிலையில் அந்தப் பாம்பை எப்படி வீசி எறிவது என்று கணக்கிட்டுக் கொண்டிருப்பதில்லை. ' வடக்கே வீசலாமா, தெற்கே வீசலாமா? எவ்வளவு வேகத்தில் வீச வேண்டும் ? எவ்வளவு தூரமாகப் போய் விழுமாறு வீச வேண்டும் ? ' என்றெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதில்லை.

நாம், பாம்பை வீசி எறிகிறோமா, அல்லது, பாம்பை விட்டு விட்டு, நம்மை நாமே வீசி எறிந்து கொண்டிருக்கிறோமா என்பது நமக்குத் தெரியாது. அத்தனை விரைவாக பாம்புக்கும் நமக்குமுள்ள தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டு விடும். பாம்பை விட்டு எப்படித் தப்பினோம் என்பதையே, பிறகுதான் சிந்தித்துக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். பாம்பிடமிருந்து விடுபடுவது என்பது நம்மையறியாமல் நடந்து விடுகிறது.

அப்படி, நாம் Understanding அடையும் போது, நமக்குப் புரிதல் ஏற்படும் போது,

அந்தப் புரிதலே நமக்குள், அதுவாகச் செயல்பட்டு விடும்.

நாம் புரிந்ததை வைத்து, செயல்படுத்த வேண்டும் என்று எதுவும் கிடையாது.

இங்கு நாம் எதைக் கண்டு பிடிக்கிறோம் ? நாம் என்ன தவறுகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத்தான் கண்டுபிடிக்கிறோம். எதை அடைய வேண்டும் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதில்லை.

அடைவதற்கு என்று எந்த இடமும் கிடையாது என்பதைக் கண்டுபிடிக்கின்றோம். அடைவிடம் என்பதுதான் மாயை என்பதைக் கண்டு பிடிக்கின்றோம். அடைவிடம் destination என்று ஏதாவது ஒன்றை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வரை, நம்மையறியாமல் நாம் முயற்சி செய்ய ஆரம்பித்து விடுவோம். நம்மையறியாமல் நாம் அதனைத் தேட ஆரம்பித்து விடுவோம்.

அடைவிடம் என்று ஒன்றை நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வரை நாம்தான் உழைத்தாக வேண்டும். ஏனெனில் நாம்தான் அடைவிடத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே அதற்காக நாம் முயற்சி செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

அடைவிடம் இல்லாமல் போகும்போது, நமது முயற்சியும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. முயற்சிகள் இல்லாத நிலையில் ஏற்படும் இயக்கங்களெல்லாம், தாமாக ஏற்படும் இயக்கங்களாகும்.

மனோ ரீதியான நிலையில், நாம் அடைவதற்கென்று ஓர் அடைவிடம் கிடையாது என்று கண்டு பிடிப்பதுதான் சரியான கண்டுபிடிப்பு ஆகும்.

மனோ ரீதியான ஓர் உன்னதமான நிலை – psychological perfection இருக்கிறது என்று நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் வரை, அதையே நாம் அடைய வேண்டிய இடமாக எடுத்து முயற்சி செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவோம்.

அந்த முயற்சிதான் மனோ ரீதியான அத்தனை பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாகிவிடுகின்றன.

‘ அடைவிடத்தை வைத்துக்கொண்டால், ஏதாவது நல்ல பயன் நமக்குக் கிடைக்கும் ’ என்று நமது மனதின் ஏதாவது ஒரு பகுதி கூறுவதாக இருந்தால், பிறகு, நம்முடைய கண்டுபிடிப்பு முழுமையான கண்டுபிடிப்பாக இருக்காது.

புற உலகைப் பொருத்த வரையில் அடைவிடம் destination என்பது அவசியம். 100 % அவசியம். அதைப்பற்றி நாம் இங்கு பேச வரவில்லை.

மனதளவில் நாம் அடைவதற்கு என்று ஒரு அனுபவமோ, நிலையோ, நமது அடைவிடமாக destination ஆக இருப்பதுதான் உண்மையான பிரச்சினை.

அடைவிடமே தேவையில்லை என்ற நிலையில் என்ன நிகழுகின்றது ?

எது நிகழுகிறதோ அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நம்முடைய மனதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

நம்முடைய மனதை அதனுடைய, குறை நிறைகளுடன் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நமக்கு துயரம் ஏற்படுகிறதென்றால், துயரமற்ற நிலையை நாம் அடைய வேண்டிய நிலையாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

மகிழ்ச்சி நமக்கு ஏற்படுகிறதென்றால், மகிழ்ச்சியே தொடர்ந்து நீடித்திருக்கும் ஒரு நிலையை நாம் அடைய வேண்டிய நிலையாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

துயரமற்ற நிலை வேண்டுமென்று நாம் விரும்பினால், நாம் துயரத்துக்கு எதிராகத் திரும்பிவிடுகிறோம்.

துயரத்தைக் கூட நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் இதற்கு அர்த்தம் இல்லை. ஏற்றுக்கொள்ள நினைப்பது கூட நமது செயலாகிவிடும். துயரம் என்பது அதுவாக, அதன் போக்கில் வந்துள்ளது. அது சம்பந்தமாக அதனை நாம் அப்புறப்படுத்தும் வகையிலோ, அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையிலோ,

நமக்கு எந்தக் கடமையும் கிடையாது.

சரி,

நாம் அடைவதற்கு என்று எந்த இலக்கையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றே வைத்தக்கொள்வோம்.

நமக்கு வரும் மோசமான அனுபவங்கள் யாவும் நம்மிடமே தங்கி விடாதா ?

நம்முடைய வேதனை உணர்வுகளும், நம்முடைய பிரச்சினையான உணர்வுகளும் நம்மிடமே தங்கி விடாதா ? அவற்றை நாம் அப்புறப்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லையா ?

ஒருவர் தன்னுடைய பிரச்சினையைக் கூறினார். “ எனக்கு மிகச் சலபமாகக் கோபம் வந்து விடுகிறது. அதை அடக்குவதுதான் சிரமமாக இருக்கிறது. அதனைக் கட்டுப்படுத்த என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.”

அவரிடம் வேடிக்கையாகக் கேட்கப்பட்டது. “சரி, உங்களுக்கு கோபப்படுவது என்பது மிகவும் சலபமான ஒன்று எனக் கூறுகிறீர்கள். அதனை அப்புறப்படுத்துவதுதான் கடினமாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறீர்கள். சரி, உங்களுக்குக் கோபப்படுவதற்கு அனுமதி கொடுத்து விட்டதாகவே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். காலை முதல் மாலை வரை கோபத்துடன் உங்களால் இருக்க முடியுமா ? கோப உணர்வை உங்களால் எவ்வளவு நேரந்தான் பிடித்து வைக்க முடியும்? ”

எந்த உணர்வையும் நம்மால் பிடித்துவைக்க முடியாது. ஒரு இசைக்கருவியில் உள்ள ஒரு பட்டனை அழுத்தினால் இசை ஏற்படுகிறது. அந்த இசையின் ஆயுள் எவ்வளவு நேரம் ? அந்த இசை, அரை விநாடி நேரம் மட்டுமே இருக்கும். அதன்பிறகு அது தானாக மறைந்து விடும்.

இப்படித்தான் நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் அனைத்தும் அலை அலையாக வந்து கொண்டே இருக்கும். அதன் ஆயுளும் அரை விநாடிதான்.

அன்பர் ஒருவர் ஒருமுறை ஒரு கேள்வி கேட்டார். “ஞானிக்குக் கூட கோபம் வரும் என்று கூறுகிறார்கள். ஞானியின் கோபம் உடனடியாக மறைந்து விடும் என்றும், சராசரி மனிதனின் கோபம் மறைவதற்கு அதிக நேரம் எடுக்கும் என்றும் எடுத்துக்கொள்ளலாமா?”

அவருக்கு அதுபற்றி விளக்கப்பட்டது. ‘ ஞானியின் கோபம் தங்கச் சூடு; அஞ்ஞானியின் கோபம் இரும்புச்சூடு ’ என்று கூறப்படுவதுண்டு.

தங்கத்தை ஆபரணமாகக் குவதற்காக அதை உருக்குவார்கள். அப்படி உருக்கப்பட்ட தங்கத்தைக் குளிர வைப்பதற்காகத் தண்ணீரில் போடுவார்கள். அப்படிப் போட்ட தங்கத்தை உடனடியாகத் தண்ணீரில் கையை விட்டு எடுத்து விடலாம். அதன் சூடு உடனடியாக ஆறிவிடும்.

ஆனால் இரும்பின் கதை வேறு. இரும்பையும் பழுக்கக் காய்ச்சி உலையில் வைத்து ஆயுதமாகத் தயாரிப்பார்கள். அப்படித் தட்டிய இரும்பைக் குளிர வைப்பதற்காகத் தண்ணீரில் போட்டாலுங்கூட அது உடனடியாக ஆறிவிடாது. அதன் சூடு மேலும் சில நிமிடங்களுக்கு அந்த இரும்பிலேயே நிலைத்து இருக்கும்.

தங்கத்தின் சூட்டை ஞானிக்கும், இரும்பின் சூட்டை அஞ்ஞானிக்கும் உவமையாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால் நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் அனைத்தின் ஆயுளும், வெறும் அரை வினாடியே. அது ஞானியாக இருந்தாலும் சரி, அஞ்ஞானியாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அத்தனை உணர்வுகளும் அரைவிநாடி நேரத்தில் தாமாக மறைந்துவிடுகின்றன.

பிறகு ஞானம் பெற்றவருக்கும் பெறாதவருக்கும் என்ன வித்தியாசம் ?

ஞானி அந்த உணர்வை அப்படியே போக விட்டு விடுகிறார். ஆனால் அஞ்ஞானி அதனோடு போராடி அதனை மீண்டும் மீண்டும் புதுப்பித்து விடுகிறார். அப்படிப் புதுப்பிக்கப்பட்ட காரணத்தினாலேயே அது வெகு நேரம் நீடித்திருப்பது போன்ற ஒரு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

நம்முடைய மனோ ரீதியான இயக்கத்தை நாம் சீரமைக்க வேண்டிய கட்டாயம் எதுவும் நமக்குக் கிடையாது. அப்படி இருப்பதாக நாம்தான் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு போராடி விடுகிறோம்.

“ மனோ ரீதியான ஓர் உன்னத நிலையை அடைய வேண்டும் ” என்பதை அடைவிடமாகக்கொண்டு நாம் போராடி விடுகிறோம். அந்தப் போராட்டத்தின் காரணமாகவே, நமது மனோ ரீதியான பிரச்சினைகள் அனைத்தும் மீண்டும் மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்டு விடுகின்றன.

நாம் அடைவிடம் எதையும் வைத்துக்கொள்ளாத நிலையில், நமது மன இயக்கம் அனைத்தும் தாமாக இயங்கி தன்னைத்தானே சுத்தப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. அதன் முடிச்சுகள் அனைத்தும், தாமாக அவிழ்ந்து விடுகின்றன.

அப்படியானால் நாம் அடைவதற்கு என்று உண்மையிலேயே எந்த அடைவிடமும் கிடையாதா ?

நாம் அடையத் தகுந்த பூரண நிலை என்று எதுவுமே கிடையாதா ?

இருக்கிறது; நிச்சயமாக இருக்கிறது.

ஆனால் அந்த நிலையில்தாம் நாம் ஏற்கெனவே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனால் நமது மனது அதை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அது எதையாவது அடைய வேண்டும் என்பதையே கோரிக்கையாகக் கொண்டுள்ளது.

நமது மனது ஒரு நிச்சயத்தன்மையை எதிர்பார்ப்பதையே அதனுடைய இயல்பாகக் கொண்டுள்ளது. முடிவற்றதையும், நிச்சயமில்லாததையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பு அதற்குக் கிடையாது.

வானம் என்றால் என்னவென்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். வானத்துக்கு ஆரம்பமும் கிடையாது, முடிவும் கிடையாது. இந்த வானத்தினுள்ளேதான், இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் மிதந்து கொண்டிருக்கிறது; தொடர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது விஞ்ஞான பூர்வமான உண்மை. நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை.

சரி,

நாம் அதை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டோம். இப்போது நமக்கு ஒரு கேள்வி. அப்படி முடிவில்லாத ஆகாயத்தை நம்மால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா ? மனோ ரீதியாக அதற்கு வடிவம் கொடுத்து (visualize) பார்க்க முடியுமா ?

அப்படி நாம் கற்பனை செய்து பார்த்தோமாயின் அது ஏதோ முடிவுள்ள ஒன்றையே காட்டி வரும். அதை நம்மால் சரிவர கற்பனை செய்ய முடியாது.

அப்படி நமது மனதானது பூரண நிலை என்ற பெயரில் எதையாவது ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கும். அதற்கும், பூரண நிலைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி, நமது மனதானது சில பயிற்சி முயற்சிகளின் விளைவாக சில அபூர்வமான சக்திகளையோ, அனுபவங்களையோ அடையலாம். அவற்றை அடையும் வரைதான் அவை பிரம்மாண்டமாகத் தெரியும்.

அவற்றை அடைந்த பிறகுதான் அதனுடைய உள்ளீடற்ற தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

இப்படித்தான் ஒரு நபர் தனது தியானப் பயிற்சிகளின் உதவியுடன் சில சக்திகளைப் பெற்றார்.

அவர் தனது சக்தியால், தனது நண்பர்களுக்கு வேண்டிய உணவுகளையும், இனிப்பு பதார்த்தங்களையும் ஆகாயத்திலிருந்தே வரவழைத்துக் கொடுத்தார். பிறகு அவரே

தனக்கு வேண்டிய உணவை, தனது வீட்டிலிருந்தே வரவழைத்துச் சாப்பிட்டார்.

ஏன் அப்படி என்று கேட்டால், அந்த சக்தியை தனக்காகப் பயன்படுத்த முடியாது; அப்படிப் பயன்படுத்தினால், மொத்த சக்தியும் அழிந்து போய்விடும் என்று கூறிவிட்டார்.

ஆன்மீக அனுபவங்கள் சில நமது தியானப் பயிற்சிகளின் மூலமாக ஏற்படுகின்றன. சிலர் அந்த அற்புதமான அனுபவங்களைத் தங்களுடன் நிரந்தரமாகப் பிடித்து வைக்கப் போராடுகின்றனர்.

சிலருக்கு அவர்களுடைய முயற்சியின் பலனாக, சில ஆனந்த அனுபவங்கள் நிரந்தரமாகவே அவர்களிடம் தங்கி விடுகின்றன.

அப்படி நிரந்தரமாக நம்மிடம் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத்தான் நாம் அதற்காகப் பலவாறு முயற்சி செய்தோம்.

ஆனால் அப்படி அந்த அனுபவங்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கிய பிறகுதான், அந்த அனுபவங்களின் அடுத்த பக்கம் நமக்குத் தெரிய வரும்.

ஆன்மீக அனுபவங்களாக இருந்தாலும் கூட, நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து அனுபவங்களும், நமது உடல் உணர்வையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன. நமது உடலிலுள்ள நரம்பு மற்றும் உணர்வு மண்டலங்களைப் பயன்படுத்திதான் அந்த அனுபவங்கள் யாவும் அனுபவங்களாகின்றன.

நமது உடல் என்பது ஓர் இயந்திரமே. அதன் சக்திக்கும் ஓர் எல்லை உண்டு. இன்பமான உணர்வாயினும் சரி, துன்பமான உணர்வாயினும் சரி, நமது உடலால் அத்தகைய உணர்வுகளை ஓரளவுக்குத்தான் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆன்மீகப் பயிற்சிகளினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உணர்வுகளாக இருந்தாலுங்கூட, ஓரளவுக்கு மேல் நமது உடலால் அதனைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது.

அந்நிலையில், நமது உடலே, பலவிதமான உடல் உபாதைகளை ஏற்படுத்தி விடும். பிறகு அதனைச் சரி செய்வதே பெரிய போராட்டமாகி விடும்.

இதனால்,

ஆன்மீகப் பயிற்சிகளே ஆபத்தானவை என்று அர்த்தமா ?

அப்படி ஓர் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் படியாகத்தான் நமது விளக்கம் அமைந்துள்ளது.

ஆனால் நமது ஆன்மீகப் பயிற்சிகளையும் ஓர் அளவோடு வைத்துக்கொள்ளும் போது, அவை நமது உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் நன்மையே புரிகின்றன.

நாம் அடைய வேண்டிய முக்தி நிலை, நிர்வாண நிலை சம்பந்தமாகத்தான், நமது ஆன்மீகப் பயிற்சிகளுக்கும், முயற்சிகளுக்கும், எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது.

அப்படி நாம் முயற்சி பண்ணுந்தோறும், நாம் அடைய வேண்டிய ஒன்றை எதிர் காலத்துக்குக் கூட்டிச் சென்று விடுகிறோம்.

எதிர்காலம் முக்கியத்துவம் பெறுந்தோரும், நாம் இருந்து கொண்டிருக்கும் யதார்த்தம் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

கப்பல் ஒன்று ஆழ்கடலில் பயணம் மேற் கொண்டிருந்தது. நடுவழியில் அந்தக் கப்பலில் குடி தண்ணீர் தீர்ந்து விட்டது. தூரத்தில் வேறொரு கப்பல் நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அந்தக் கப்பலுக்கு அருகில் சென்று குடி தண்ணீர் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என முடிவு செய்து அதன் அருகில் இந்தக் கப்பலையும் ஓட்டிச் சென்றார்கள்.

அதன் பக்கத்தில் இந்தக் கப்பலை நிறுத்திக் கொண்டு, அந்தக்கப்பல் கேப்டனுக்கு தண்ணீர் வழங்குமாறு தகவல் கொடுத்தார்கள்.

“ *வாளியைப் போடு*”, என்று அந்தக் கப்பலிருந்து பதில் வந்தது.

“ *வாளி எட்டாது; சிறிய படகில் அனுப்பி வையுங்கள்* ” என்று இங்கிருந்து மீண்டும் கோரிக்கை அனுப்பினார்கள்.

“ *நீங்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே வாளியைப் போடுங்கள்* ” என்று அங்கிருந்து மீண்டும் பதில் வந்தது.

இவர்களுக்குப் புரியவில்லை. விளக்கம் கேட்டார்கள்.

உண்மையில் அந்த இரண்டு கப்பல்களுமே, கடலிலுள்ள நல்ல தண்ணீர் ஊற்றுக்கு மேலாகவே நின்று கொண்டிருந்தன. முதலாவது கப்பலுங்கூட நல்ல தண்ணீரைப் பிடிப்பதற்காகத்தான் அங்கே வந்து நின்று கொண்டிருந்தது. நாம் அடைய வேண்டிய நிலை என்பது நமது காலடியிலேயே உள்ளது.

நாம் அடைய வேண்டும் என்று முயற்சிப்பதால்தான் அதனைத் தவறவிட்டு விடுகிறோம். அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதை நாம் கண்டுபிடிப்பதுதான் நமது உண்மையான கண்டு பிடிப்பாகும்.

ஒருமுறை ஆன்மீக அனுபவங்கள் பலவற்றை அடைந்த ஓர் அம்மா, என்னிடம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கேட்டார்கள்.

“ ஊசி முனை மாதிரி ஓர் இடம் இருப்பதாகவும், அதற்கு மேல் எதுவும் இல்லாமல் முடிந்து போய் விட்டதாகவும் ஒரு நிலை உள்ளது. அதற்கும் மேலாக, நூல் போன்ற ஒரு பாதை தெரிகிறது. அந்தப் பாதை வழியாக நாம் செல்லும் போது, நாம் ஒரு பூரண நிலைக்கு வந்து விட்டதாகவும், இறைவனும் நாமும் ஒன்றாகி விட்டதாகவும் தோன்றுகின்றது. வள்ளலார் கூட இப்படி ஒரு நிலையைக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த நிலையில் என்னால் இருக்க முடிகிறது. இதைப் பற்றி உங்களுடைய கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என விரும்புகிறேன்.”

— இப்படி அவர் தனது அனுபவத்தைக் கூறி விளக்கம் கேட்டார்.

“அம்மா ! இது மிகவும் அரிதான ஆன்மீக அனுபவம்தான். இதில் எந்த சந்தேகமும் கிடையாது. சராசரி மனிதர்களால் இத்தகைய உன்னதமான நிலையை கற்பனைக் கூட செய்து பார்க்க முடியாது....

“ ஆனால் திடீரென்று நீங்கள் யார் மீதாவது கோபப்பட்டு விடுகிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். கோபம், வெறுப்பு, ஆத்திரம் போன்றவை மோசமான உணர்வுகளாகும்.....

“ உண்மையில் நீங்கள் கூறும் உன்னதமான ஆன்மீக உணர்வுக்கும், மோசமான இந்தக் கோப உணர்வுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. ஆன்மீக உணர்வுகளை நாம் நிரந்தரமாக நம்மோடு வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றோம். மோசமான உணர்வுகளுக்கு, அவை மோசமானவை என முத்திரை குத்தி அவற்றை நாம் அப்புறப்படுத்தி முயற்சி செய்கிறோம்.....

“இரண்டு உணர்வுகளுமே, மனோரீதியான உணர்வுகளே. ஒன்று மிகவும் புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இன்னொன்று அருவருக்கத்தக்கதாகத் தோன்றுகின்றது. அவை உண்மையுங் கூட. நிச்சயமாக ஒன்று உயர்ந்ததுதான்; அடுத்தது இழிவானதுதான். ஆனால் நாம் கூறும் முக்தி ” நிர்வாண நிலையின் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது, இரண்டுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. இரண்டுமே மன உணர்வுகள்தாம்.....

“இவற்றில் எதையாவது ஒன்றைப் பற்றிப் பிடித்து தக்க வைக்க முயன்றாலும், ஏதாவது ஒன்றை அப்புறப்படுத்த முயன்றாலும், நாம் உண்மையைத் தவற விட்டு விடுகிறோம். அவை எந்த வகையான உணர்வுகளாக இருந்தாலும் சரி, அவை, அவையாக வர வேண்டும்; அவையாக தங்கியிருக்க வேண்டும்; அவையாக மறைய வேண்டும்.....

“அங்கே நம்முடைய முயற்சியை இணைக்கும் போதுதான் எல்லாவிதமான பிரச்சினைகளும் வந்து விடுகின்றன. எல்லா விதமான உணர்வுகளும், தாமாக வந்து விட்டு, தாமாகப் போய் விடுவதே சரியான நிலையாகும்.”

இப்படி அவருக்கு அதுபற்றி விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

நாம் கூறும் நிர்வாண நிலை என்பது ஒரு குழந்தையின் நிலை போன்றது. குழந்தைகளுக்கும் எத்தனையோ விதமான உணர்வுகள் ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் குழந்தை, எந்த உணர்வையும் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளாது. எந்த வடிவத்தையும் தக்க வைத்துக்கொள்ளாத திரவ நிலையிலேயே அது இருக்கிறது.

அந்தக் குழந்தை ஏதாவது உணர்வுகளைப் பிடித்து வைக்கப் பழகி விடுமேயானால், பிறகு அது குழந்தைத் தன்மையை இழந்து விட்டதாகவே அர்த்தம்.

மனோரீதியாக, நிரந்தரமான நிலை என்ற ஒரு நிலையே கிடையாது.

நாம் உலகியல் ரீதியான எத்தனையோ விதமான கடமைகளுடன் இருக்கிறோம். எத்தனையோ விதமான

பணிகளையும், பிரச்சினைகளையும் எதிர் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அத்தனையும், மன உணர்வுகளாக நமக்குள் பிரதிபலிக்கின்றன. அப்படி மன உணர்வுகளே ஏற்படாத நிலை என்று ஒரு நிலையே கிடையாது. ஏதாவது ஒரு பிரதிபலிப்பு, ஏதாவது ஓர் உணர்வு நமது மனதில் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

அந்த உணர்வுகள் அனைத்தும் உண்மையான உணர்வுகள் அல்ல. அவை மனோரீதியான வெறும் பிரதிபலிப்புகளே. அவையாவும், தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாக மறைந்து விட வேண்டிய வெறும் நிழல் உணர்வுகளே.

நமது ஆதாரமான கள்ளங்கபடமற்ற சுத்த அறிநிலைதான் உண்மையான உணர்வுநிலை. நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் அந்த உணர்வின் மீது ஏற்படும் நிழல் உணர்வுகளே.

அந்த நிழல் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத நிலையில், நிழல் உணர்வுகளான நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் அவை இன்பமாயினும் சரி, துன்பமாயினும் சரி தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாகப் போய் விடுகின்றன.

அந்நிலையில் அனுபவங்கள் முக்கியத்துவம் பெறாமல், அனுபவங்களுக்கு ஆதாரமான நம்முடைய சுத்த அறிநிலை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

சுத்த அறிநிலை முக்கியத்துவம் பெற வேண்டும் என்று நாம் முயற்சி செய்யும் போது,

சுத்த அறிநிலை முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

அப்படி முயற்சி செய்யும் நமது மன அனுபவங்கள்தாம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

சுத்த அறிநிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகச் செய்யும் அனைத்து முயற்சிகளும் தவறானவை.

நமது அனுபவங்களைச் சீரமைத்து, அனுபவங்களுக்கிடையே நல்ல நிலையைத் தோற்றுவிக்க எந்த முயற்சியையும் செய்யாமல்,

நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து அனுபவங்களையும் அவைபோக்கில் விட்டு விட்டால்,

நமது அனைத்து இயக்கமுமே ஓர் உயிருள்ள ஆறாக மாறி விடுகிறது.

நமது மன இயக்கமே ஒரு புனிதப் பிரவாகமாக மாறியமைந்துவிடுகிறது.

இது

நாம் அடைய வேண்டிய நிலையல்ல.

இதுதான் நமது இயல்பான நிலை.

இந்த நிலையை அடைவதற்கு, நாம் காடு மலைகளுக்குச் சென்று நமது வாழ்க்கையை ஒரு தனித் தீவாக மாற்றிக்கொள்ளத் தேவையில்லை.

நாம் எந்த சூழ்நிலையில் இயல்பாக வாழ்ந்து வருகிறோமோ, அந்த நிலையிலேயே நாம் இந்த மெய் ஞான நிலையில் இருக்கலாம்.

சந்நியாசம் இதற்குத் தேவையில்லை. நீங்கள் கணவன் மனைவியாக இருக்கலாம். குழந்தைகளோடு இருக்கலாம். உங்கள் குழந்தைகளுக்கே கூட திருமணம் செய்து வைத்து அவர்களோடு வாழ்ந்து வரலாம்.

இந்த மெய்ஞான நிலையிலிருப்பதற்கும் உங்களுடைய வாழ்வியல் முறைக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

ஒரு சராசரி மனிதனாக இருந்து கொண்டே, இந்த உன்னதமான நிலையிலும் இருக்கலாம்.

கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு நீங்கள் மலை உச்சிக்கு ஏற வேண்டாம். மோட்டார் வாகனத்திலேயே உங்கள் குடும்பத்துடனும் குழந்தைகளுடனும் இந்த உயரமான மலைப் பிரதேசத்தக்குச் செல்ல முடியும்.

அகரீதியான அடைவிடத்தை மட்டுமே நாம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

புறச் செயல்களைப் பொருத்த அளவில் அடைவிடந்தான் முக்கியமானது.

அகத்தைப் பொருத்த அளவில் நமது முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிடவேண்டும்.

புறக் காரியங்களைப் பொருத்த அளவில் நல்லது, கெட்டது, நியாயமானது, அநீதியானது அனைத்தும் உண்டு. ஆகவே புறத்தைப் பொருத்த அளவில் நல்லதையும், நியாயமானதையும் மட்டும் செய்ய வேண்டும். தீயதையும் அநீதியானவற்றையும் தவிர்க்க வேண்டும்.

புறஉலகம் என்பது முயற்சிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டது. முயற்சி செய்தால் மட்டுமே, புறஉலகம் சீரான நிலைக்கு வரும்.

ஆனால் அக உலகம் அதற்கு நேர்மாறானது. நமது முயற்சிகள் தாம் எல்லா பிரச்சினைகளையும் கொண்டு வருகின்றன. நமது மனோ இயக்கத்தை அதன்போக்கில் அப்படியே விட்டு விட்டால் அவை தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாகப் போய் விடுகின்றன. நமது மனோ இயக்கமும், நாம் எந்த முயற்சியும் செய்யாமல், தாமாகச் சரியாகி விடுகின்றது.

மனோ இயக்கத்தைப் பொருத்த அளவில் “அடைவிடம்” என எதையாவது வைத்திருப்பதுதான் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் அடிப்படையான காரணம். அடைவிடத்தை எப்போது கைவிடுகிறோமோ, அப்போதே நமது எல்லா பிரச்சினைகளும் முடிவடைந்து விடுகின்றன.

நம்முடைய மொத்த இயக்கமும் பிரவாகமாகப் போகும் போது, நமது மனோரீதியான அத்தனை பிரச்சினைகளும், அதில் தாமாக அடித்துச் செல்லப்பட்டு விடுகின்றன. அங்கு எந்தப் பிரச்சினையும் நிலை கொள்வதில்லை.